Rosemary a Robert Forresterovi

TARA~

teriérka, která obeplula svět

Mladá fronta

EVROPA
ASIE
AFRIKA
SEVERNÍ AMERIKA
STŘEDNÍ AMERIKA
JIŽNÍ AMERIKA
AUSTRÁLIE
NOVÝ ZÉLAND
obratník Raka
ROVNÍK
Tichý oceán
Atlantský oceán
Indický oceán
obratník Kozoroha
~ Tařina cesta napříč oceány ~

MLADÁ FRONTA

Rosemary a Robert Forresterovi

TARA~

teriérka, která obeplula svět

Mladá fronta

First published July 2016 by Veloce Publishing Limited, Veloce House, Parkway Farm Business Park, Middle Farm Way, Poundbury, Dorchester, Dorset, DT1 3AR, England.

Fax +44 01305250479/email *info@hubbleandhattie.com*/
web *www.hubbleandhattie.com*

Edice Hubble & Hattie byla založena v roce 2009 na památku dvou milovaných psích sester-vestíků, které patřily majitelům nakladatelství Veloce. Všechny vydávané knihy, jejichž počet se od té doby značně rozšířil, mají stejný cíl: podpořit zvířecí druh, o kterém pojednávají, a zároveň šířit soucit, pochopení a respekt mezi všemi živými bytostmi (včetně lidí!). Všechny publikace společnosti Hubble & Hattie nabízejí etický, vysoce kvalitní obsah i provedení, a jsou k dispozici za příznivé ceny.

www.hubbleandhattie.com

Loga, jména modelů, názvy apod. jsou v knize využity pro účely identifikace, vysvětlení a uměleckého popisu. Nejedná se o oficiální publikaci a vlastníky těchto jmen zůstávají držitelé příslušných ochranných známek.
Čtenáři, kteří mají nápad na knihu o zvířatech nebo tématech, která se zvířaty souvisí, nechť napíší šéfredaktorovi nakladatelství Veloce Publishing na výše uvedenou adresu.

© Rosemary a Robert Forresterovi & Veloce Publishing Ltd 2016.
Všechna práva vyhrazena. S výjimkou krátkých pasáží pro účely citace nesmí být bez písemného svolení Veloce Publishing Ltd. žádná část této publikace reprodukována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem, včetně kopírování.

Translation © Barbora Růžičková, 2018

ISBN 978-80-204-4875-0 (pdf)

Tuto knihu věnujeme Taře, naší třetí důstojnici a věrné společnici, která držela psí hlídku a věrně střežila loď před krysami, piráty i přístavními zloději.

***

Knihu dále věnujeme naší rodině a přátelům, kteří tuto malou, ale neohroženou Jack Russell teriérku znali.

***

A nakonec knihu věnujeme i všem, kteří krásný širý svět procestovali se svými psy.

~ Tařina cesta napříč oceány ~

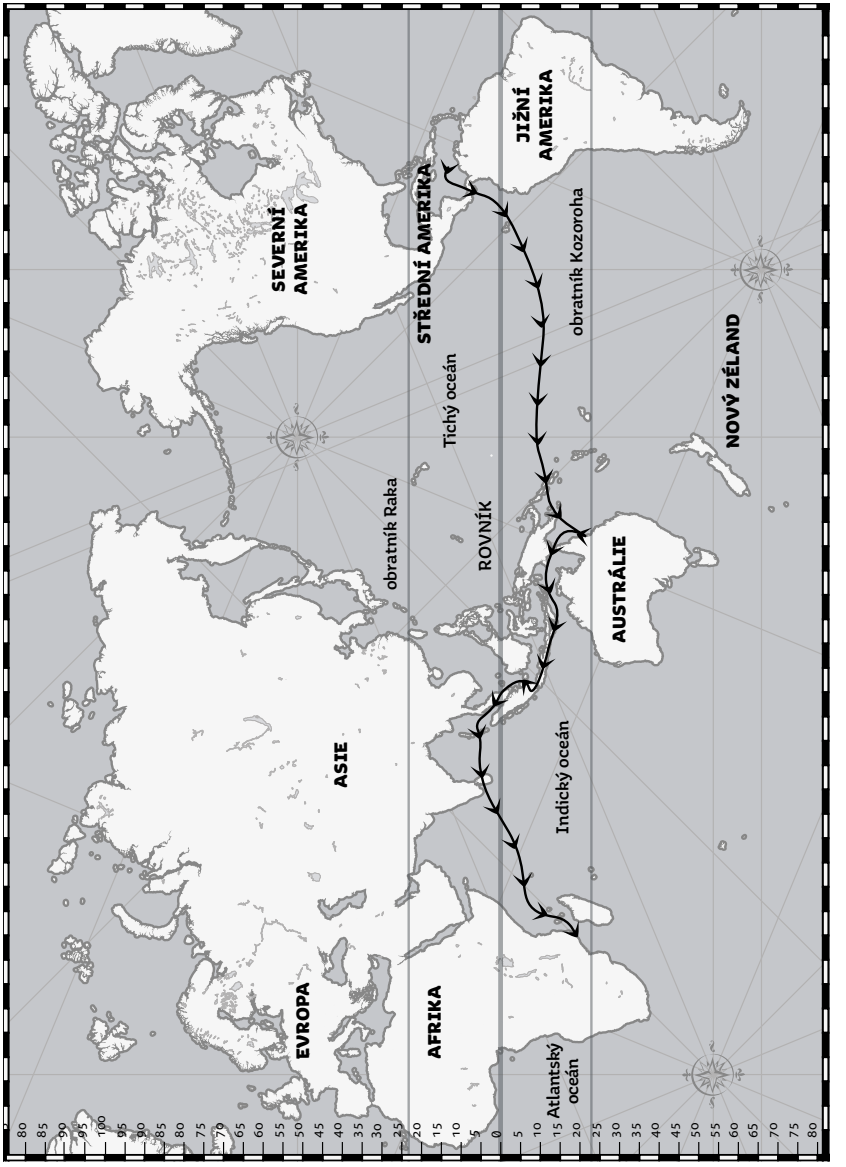

1

Jak to všechno začalo

Toto je neobvyklý příběh jedné Jack Russell teriérky, která s námi brázdila světové oceány a na lodi byla víc doma než na souši.

Možná vám to přijde zvláštní. *Jack Russell teriér? Není možná! Tahle rasa ne. To jsou přece samostatní, neunavitelní pejsci, pro život na lodi nemají vhodnou povahu.* A máte samozřejmě pravdu – ale to nic nemění na tom, že z téhle psí duše se nakonec námořnický pes přece jenom vyklubal. Jistě, byly chvíle, kdy jí bylo špatně a kdy ji – stejně jako nás – trápila mořská nemoc, ale ty vždycky nakonec pominuly.

Na začátku bych vám možná měla říct něco o tom, jak jsme se s Robertem, mým milovaným manželem, na lodi vůbec ocitli.

Psal se rok 1987 a my žili a pracovali v Brazílii. Ten rok postihla naši rodinu smutná událost – Robertův starší bratr Michael dostal rakovinu a po krátkém čase zemřel. Nebylo mu ani padesát a pro nás to byl strašný šok… a námět k zamyšlení.

Nedlouho poté se ke mně Robert jednoho dne otočil a povídá: „Co my to tu vlastně děláme? Dřeme se do úmoru, a přitom se možná ani nedožijeme padesátky!“

Pohlédla jsem na něj a čekala, co přijde.

„Už toho mám všeho po krk,“ pokračoval Robert. „Pojď, vyrazíme do světa, dokud jsme ještě mladí. Pracovat můžeme, až zestárneme.“

Docela mě to zaujalo.

„A jak by sis to představoval?“ zeptala jsem se. „Chceš stopovat s batohem? Nebo jezdit autobusem a vlakem?“

„Jasně že ne, jak tě něco takového vůbec napadlo?“ podíval se na mě nechápavě Robert. „Koupíme si loď a budeme se plavit.“

Teď si určitě říkáte něco v tomto duchu: *To zní dobře, ale, ehm… jak se vlastně takové plavení provozuje?*

Abychom si to vysvětlili, budeme muset zabrousit trochu do minulosti…

***

V Brazílii jsme s Robertem vlastnili malou, ale prosperující cestovku a byt v mrakodrapu. O víkendech jsme odjížděli do starobylé chatky na nedalekém ostrůvku a žilo se nám vlastně docela dobře.

Do Brazílie jsme se přistěhovali poté, co jsme se rozhodli opustit náš starý život v Zimbabwe (dříve známém jako Rhodesie). Oba pocházíme z rodin farmářů a v „Zim", jak zemi stále s láskou říkáme, i když tam už dávno nežijeme, jsme strávili idylické mládí. Vyrůstali jsme obklopeni psy, kočkami, koni, kravami a tou nejkrásnější, nejdivočejší přírodou na světě. Krajinou protékaly široké řeky, které obklopovala vysoká pohoří s nízkými, úrodnými údolími a spoustou lovné zvěře.

Roberta jsem si brala, když mi bylo třiadvacet a jemu sedmadvacet. Žili jsme na malé farmě asi dvacet kilometrů od Harare (dříve známého jako Salisbury), kde jsme pěstovali kukuřici a kopretiny. Ve městě jsme pak ještě provozovali malou cestovku.

V roce 1973 začaly život v Zimbabwe komplikovat ustavičné partyzánské boje. Spousta turistů byla unesena nebo postřelena a my si uvědomili, že takovou situaci nemá naše cestovka šanci přežít. Boje se měly ještě zhoršit, takže jsme firmu raději rychle prodali konkurenci, naložili svých pět švestek do landroveru a vyrazili do Brazílie. Žádné děti, na jejichž budoucnost bychom museli myslet, jsme neměli – jen sami sebe.

V Brazílii jsme pak vždycky chovali nějaké zvíře – psa, kočku nebo třeba papouška –, ale na loď jsme s sebou žádné brát nechtěli. Pokud bychom opravdu všechno prodali a koupili si jachtu, měli bychom s domácím zvířetem jen starosti navíc – muselo by často do karantény a mohlo by uprostřed širého oceánu třeba onemocnět (a co kdyby v místech, kam jsme se chtěli plavit, nebyli veterináři). Zvíře by také mohlo spadnout

přes palubu, což by bylo hrozné – a to nebylo zdaleka všechno. Důvodů bylo prostě opravdu hodně.

Odsunula jsem tedy myšlenky na lodního mazlíčka stranou a pokusila se soustředit na Robertovy plány.

„Zkusíme přesvědčit Celsa Antonia, našeho brazilského obchodního partnera, aby se půl roku staral o firmu sám," přemýšlel zrovna nahlas. „Vyplujeme na moře, a až se vrátíme, zase cestovku na půl roku převezmeme."

S leknutím jsem si uvědomila, že jsme plachtili přesně jednou v životě – na maličké lodičce, kterou jsme se chtěli dostat k naší ostrovní chatě. Plachtění nám ale tehdy trvalo celý den, takže jsme loďku nakonec vyměnili za rychlejší motorový člun.

Semínko však bylo zaseto, a jakmile jsme se s Robertem rozhodli, už nás nic nemohlo zastavit…

***

Hledali jsme dlouho, ale nakonec jsme někde u Gibraltaru našli ideální loď. Byl to keč z druhé ruky, model Oyster 435, pevný a pro nezkušené námořníky naprosto ideální. Pojmenovali jsme jachtu *Deusa* a pluli na ní spoustu let. Z Gibraltaru jsme vyrazili na západ, přepluli Atlantský oceán a skončili na Barbadosu. Odtud jsme pak pokračovali přes Karibik na východní pobřeží Severní Ameriky.

Další část cesty nás měla zavést Panamským průplavem do Tichého oceánu. Tou dobou potřeboval lodní motor pořádnou generálku, kterou jsme se rozhodli provést před dalším úsekem cesty v kolumbijské Cartageně. Ukázalo se ale, že pístové vložky a další náhradní díly pro náš motor Volvo Penta tu jsou neuvěřitelně drahé, a Robert spočítal, že vyjde levněji, když pro ně zaletí do Miami.

V den, kdy se měl vrátit, jsem na něj čekala na cartagenském letišti. Viděla jsem ho za skleněnou přepážkou, jak u celní kontroly zápolí s vozíkem plným krabic, kufrů… a s nějakým malým košíčkem.

Copak asi má v tom košíčku? pomyslela jsem si. Vypadalo to, že Robert s košíčkem nakládá velice opatrně, takže jsem byla samozřejmě zvědavá. *Asi to bude křehké. Možná křišťálové sklenice na whisky?*

Můj manžel konečně zvítězil nad všemi byrokratickými překážkami a vynořil se zpoza přepážky. Byl v pořádku, a dokonce ani nepřišel o žádné zavazadlo.

„Vítej zpátky, cestovateli!“ zavolala jsem na něj a vrhla se mu kolem krku. Když s někým žijete v těsné blízkosti a prožíváte spolu všechno dobré a zlé, co život na lodi přináší, jste si velice blízcí. S Robertem se nám po sobě pokaždé stýskalo, a když jsme se po delším odloučení shledali, měli jsme z toho vždy velikou radost.

„Copak máš v tom košíčku?“ vyptávala jsem se.

„Dárek pro tebe,“ usmál se Robert a objal mě. „Musel jsem ti přece z Miami něco přivézt!“

Košíček se náhle otřásl. Skleničky se přece nehýbou! Položila jsem ho tedy na krabici a opatrně sundala víko. V košíku stálo na červeně pruhovaném ručníku maličké černobílé štěňátko s vykuleným hnědýma očima. Řeknu vám ale, že já byla asi tak stokrát překvapenější než ono.

„Jé, pejsek!“ vykřikla jsem nadšeně. „Tys mi přivezl štěňátko!“

Vyndala jsem fenečku z košíku a přitiskla si její huňaté, měkké tělíčko k tváři. Štěně vyplázlo maličký růžový jazýček a olízlo mi nos. Teplý štěněcí dech mu voněl po mléku a sušenkách a byla to láska na první pohled.

„Ty jsi mi to ale krasavice, ty moje malá potvůrko! Jakpak se asi jmenuješ? Roberte,“ otočila jsem se ke svému muži, „kde jsi k ní vůbec přišel?“

„Až se vrátíme na loď, všechno ti řeknu,“ slíbil Robert. „Je to na docela dlouhé vyprávění.“

Naskládali jsme tedy všechno do taxíku a vyrazili k přístavu. Nový přírůstek se mi stočil na klíně a jasnýma očima pozoroval neznámé okolí.

Robert mi později vyprávěl, jak se to všechno seběhlo. Na Floridě se ubytoval u jedněch našich známých a začal shánět náhradní díly do motoru. Když tak jednou seděl doma a čekal na telefonát od možného prodejce, začal z dlouhé chvíle listovat novinami *Miami Herald*. Náhodou mu padl zrak na inzerát místního útulku, ve kterém nabízeli štěňata.

Než se ozvou s tím motorem, bude to ještě nějakou chvíli trvat, pomyslel si Robert. *Co kdybych mezitím zajel pro psa? Nějaké to zvíře mi už docela chybí.*

Vyrazil tedy do útulku, kde si ho okamžitě získala maličká fenka s černým flíčkem přes oko, která vypadala trochu jako teriér. Robert jí tedy zaplatil odčervení a očkování (základní trojkombinaci) a dohodl se s pracovníkem útulku, že si fenku za pár dnů vyzvedne.

„Tak jsem si dneska pořídil psa," řekl večer svým hostitelům. „Bude se plavit s námi."

Asi nemusím popisovat, jak byli překvapení. Nápad jim ale přišel úžasný a s typickou americkou spontánností ihned zorganizovali oslavu na přivítání nového štěňátka. Sehnali Robertovi měkčený košíček, plážovou tašku na deku a hračky, míček, misky na jídlo a na vodu a krásný obojek a vodítko. Bylo toho tolik, že se mu to nevešlo do kufru.

O několik dnů později se Robert stavil v útulku a chtěl si štěně vyzvednout. Posmutnělá pracovnice mu ale řekla, že štěňátko dostalo průjem a museli ho utratit.

„Proč jste mi nezavolali?" rozzlobil se Robert. „Neměli jste právo ji utrácet! Třeba bych si ji chtěl vzít i tak!"

„Je mi to moc líto," řekla nešťastná dívka. „Dělá se to tak ve všech útulcích. Když nějaké zvíře onemocní, musíme ho utratit, aby se nákaza nešířila. Vašemu štěňátku se asi udělalo špatně z toho očkování."

To, že musel odejít bez psa, Roberta rozčílilo, i když mu v útulku vrátili peníze. K čemu mu budou všechny ty dárky od přátel? Znovu tedy zalistoval novinami a tentokrát je rovnou otevřel na sekci PSI. A tam, uprostřed stránky, byl inzerát na šestitýdenní štěňátka Jack Russell teriéra, připravená na odstavení od matky.

Ha, řekl si Robert, *zřejmě mi je souzeno, abych si toho psa přece jenom pořídil. Zdá se, že všechny ty dárky nakonec nepřijdou vniveč.*

Mluvit o tom, že by si chtěl pořídit psa, dokáže každý. Najít ale vhodný inzerát a opravdu si psa pořídit, to je něco jiného. Robert se ovšem nenechá jen tak odradit, zejména pokud

se pro něco už rozhodl. Půjčil si tedy auto a brzy byl na cestě do Palm Beach.

Otevřela mu baculatá paní v trepkách a natáčkách, v ruce držela cigaretu. Pozvala ho dál, aby si mohl prohlédnout štěňátka batolící se po kotci. Jedna fenka na Roberta hned zaštěkala a přiběhla k němu, aby mu očichala nohy a nataženou ruku. Okamžitě si Roberta získala, jak přátelskou povahou, tak hezkým zbarvením srsti.

„Vezmu si tuhle," řekl a uchopil kroutící se a chňapající štěňátko do rukou. Sotva tehdy mohl vědět, jak odvážná a přátelská ta holčička jednou bude.

Tehdy ještě Tara neměla jméno, bylo to jenom „štěňátko". Uložili ji do košíčku a paní jí tam přidala ještě medvídka, který jí měl dělat společnost. Vzala ho mamince z pelíšku, a tak voněl po ní i po Tařiných bratříčcích a sestřičkách. Bylo dobře, že ho Tara měla – čekaly ji dlouhé, osamělé noci v neznámém prostředí, během kterých se jí po rodině určitě stýskalo. Medvídka jsme pak měli na lodi celá léta, dokud jej Tara jednoho dne omylem nehodila přes palubu.

Náhradní díly měli dovézt až za pár dnů, takže se Robert s Tarou mohl pořádně seznámit. Vzal ji do klubu, kam chodil s přáteli hrát tenis, chodili spolu nakupovat, nebo prostě jenom seděli doma a koukali na televizi. Vždy, když šli ven, dostala Tara maličký postroj a vodítko. Brzy si na něj zvykla a musel na ně být opravdu vtipný pohled, když tak šli vedle sebe – vysoký muž, kolem kterého poskakoval maličký pejsek.

Dárky, které „štěňátko" dostalo, se Robertovi nevešly do kufru, takže si musel pořídit ještě jeden. Vzal Taru do náručí a vyrazil do velkého obchodního střediska. V prodejně kufrů ji položil na chvíli na zem, aby si všechno očichala, zatímco on bude vybírat. Ukázalo se ale, že Tara potřebovala vyvenčit, a Robert si náhle všiml, že se mu kolem bot rozlévá stále se zvětšující loužička. Pokusil se ji nohou nenápadně nahrnout pod police s kufry, čím víc se o to ale snažil, tím víc loužičku rozpatlával do širokých lesklých kruhů.

Jak se do tak malého štěňátka může vejít tolik vody? Robert nemohl uvěřit vlastním očím. Všiml si, že k němu míří prodavačka, takže rychle chytil Taru i kufr a schoval se do vedlejší uličky,

kde předstíral, že ho fascinují rybářské pruty. To už prodavačka došla k loužičce a začala se rozhlížet, aby našla pachatele, a kolem Roberta a Tary prošla nějaká maminka s dítětem a vrhla po nich podezřívavý pohled. Naštěstí se tehdy nic nestalo, jen s sebou Robert od té doby nosil vždy notnou zásobu papírových kapesníků – zejména když svou malou svěřenkyni bral do společnosti!

Po několika dnech náhradní díly konečně dorazily a Robert s Tarou se mohli vrátit do Kolumbie. Robert Taře zařídil všechny potřebné papíry, povolení a očkování a při předávání kufrů na check-inu oznámil stevardovi, že mu pejsek bude cestovat v kabině na klíně.

„To nejde," řekl uštvaný zástupce aerolinií, unavený celodenním dohadováním s cestujícími. „Psi musí cestovat jako zavazadlo. Běžte se domluvit s lidmi z přepravy, jsou tamhle na konci haly."

„Ani náhodou," zpražil Robert unaveného muže pohledem. „Víte, jak je zavazadlový prostor pro živé tvory nebezpečný? Slyšel jsem o spoustě zvířat, která tam umrzla nebo se udusila kvůli nedostatku kyslíku. Určitě jste o nich slyšel také."

Tara, schovaná v bezpečném objetí Robertových silných paží, vrhla na stevarda smutný pohled a její hnědé oči ho prosily, aby ji do břicha letadla neposílal. Zdálo se, že cítí, že všechno nejde přesně podle plánu, a že je to svým způsobem i kvůli ní.

„Tak dobře," povzdechl si nakonec stevard a podrbal se v nakrátko ostříhaných vlasech. Také měl doma pár psů a bylo mu Tary líto. „Zavolám kapitána, ten bude mít poslední slovo."

Kapitán, oděný v modré uniformě se zlatým lemováním, se brzy dostavil. Změřil si problémového cestujícího a jeho psa pohledem.

„Dobře, je to malý pejsek," souhlasil nakonec. Mluvil se zpěvavým jihoamerickým přízvukem. „Vy s ní cestovat na klíně, úplně vzadu v letadlo. Vy ji nenechat seskočit. Když ona čurat nebo kakat, tak vy to po ní uklidit, *señore*!"

Robert s Tarou si oddychli a brzy už byli uvelebení vzadu v letadle. Tara si brzy získala srdce všech letušek na palubě a ony se o oba pasažéry celou cestu hezky staraly. Během letu se chodily s pejskem mazlit a vždycky u toho Robertovi

přinesly sklenici whisky. Jedna z nich Taru postavila na zem, aby si mohla protáhnout nožičky, a maličká teriérka okamžitě vycítila příležitost a vyrazila zvláštní místo plné exotických pachů a spousty nohou prozkoumat. Zmizela mezi sedadly a vodítko za ní jen zavlálo.

„Pomoc! Ten pejsek nám utekl!“ zpanikařila jedna z letušek. „Zavolejte si ji!“

„Nemůžu,“ bránil se Robert, „ona ještě nemá jméno. Zkuste ji najít, jenom pozor na kapitána!“

Vyprávěl, že to byl opravdu vtipný pohled. Po zemi začaly po čtyřech lézt letušky oblečené v elegantních sáčkách, šátcích a přiléhavých sukních a hledaly pod sedadly ztraceného psa.

„Pojď sem, pejsku, no tak!“ volaly, ale Tara se ani neukázala. Hledání pokračovalo, cestující začali nervózně poposedávat a trochu se mračili. Určitě přemýšleli, jestli to není nějaký falešný poplach a letušky náhodou nehledají bombu!

Letadla jsou ale velká a hlučná a Tara se brzy začala bát. Zanedlouho se tedy proplížila pod sedadly zpátky a stočila se v bezpečí dobře známých Robertových bot.

2

Kolumbie a Panama

Vzít si na palubu štěňátko je trochu jako pořídit si domů miminko – brzy zjistíte, že všechno je jinak. Jen co pro něj vytvoříte nějaký prostor, uvědomíte si, že malý tvoreček, který se vám nastěhoval na loď, chce, abyste o něj stále pečovali. Musíte si s ním hrát, musíte ho krmit. V novém kufru naštěstí dorazila i zásoba kvalitních granulí a další jsme pak dokoupili v Cartageně. V té době jsme měli *Deusu* v suchém doku, kde čekala, až nainstalujeme nové díly.

S Tarou jsme chodili na procházku dvakrát denně, což stačilo k tomu, aby si protáhla nožičky a vyvenčila se. Pohyb mezi lodí a zemí nebyl nijak jednoduchý, protože *Deusa* měla dvoumetrový kýl a spočívala na dřevěné podpěře čtyři metry nad betonovou plošinou. S tou nás spojoval dlouhý, viklající se žebřík, po kterém se nám už tak lezlo špatně, a s vrtícím se štěňátkem v ruce to bylo ještě mnohem nebezpečnější. (V suchých docích se mimochodem stávají jachtařům ty nejhorší nehody. Je to kvůli viklajícím se žebříkům a ledabyle sestaveným lešením, nebo proto, že stačí zakopnout o stočený provaz na palubě a spadnete po hlavě na beton.) Dělníci, kteří v našem kolumbijském doku pracovali, si ale Taru velice oblíbili a rádi si s ní hráli. Kdykoli se mezi ně snesla ze svého vyvýšeného pelíšku, zvedali ji mastnýma rukama pokrytýma skvrnami od barev a otírali si strniště na tvářích o její hladký černý obličejík. Tara je milovala a náklonnost jim opětovala uslintanými pusinkami.

Štěňátka sežvýkají a sní cokoli, co se jim dostane do tlapek. V tomto ohledu byla špinavá země v docích pokrytá spoustou naprosto nevhodných věcí: hromádkami černé špíny, bahnitou vodou, mastnými hadry, odřezky nátěru proti řasám, zbytky jídla… Mladého psa, který do všeho strká nos, všechny tyto věci

~ Kolumbie ~ Panama ~ Galapágy ~

pokoušely, a proto jsme odtud Taru zaháněli tak rychle, jak to šlo, a venčili ji na nedalekém trávníku. Běhala za míčkem, jako by byla na klíček, válela se na sluníčku a vystrkovala bílé bříško k nebi. Po několika dnech jsme si ale všimli, že se jí na břiše udělaly ošklivé červené fleky a že má nateklé a vodnaté oči. Drbala se jako šílená a napadlo nás, jestli není na něco alergická. Později jsem viděla, jak někdo trávník stříká prostředkem proti plevelu, a uvědomila si, že to bylo nejspíš to, co Taře alergii způsobilo. Na trávník jsme tedy už raději nechodili.

***

Jak Tara vlastně získala jméno? Začali jsme tím, že jsme si napsali seznam jmen, která se by k tomu našemu veselému pejskovi s černohnědým obličejíčkem a bílou skvrnkou na čele hodila. Jedno z nich bylo i „Ara", podle hvězdy, která byla na obloze v den, kdy se Tara narodila. Zkoušeli jsme ji tím jménem i volat – „Aro! Aro! Aro!" –, ale prostě to neznělo tak dobře. Tak jsme na začátek přidali písmeno „t" a ejhle, hned to znělo o dost důrazněji. Slavnostně jsme tedy fenku objali, kápli na ni trochu vody a pojmenovali ji Tara. Brzy se na jméno naučila slyšet, a kdykoli jsme ji zavolali, nastražila uši a vyrazila se s námi přivítat.

***

Když jsme si v Cartageně pronajímali místo v suchém doku, netušili jsme, že se nachází v poněkud nechvalně známé čtvrti.

„Raději nechoďte z doků ven," varovali nás dělníci. „Potloukají se tu zvláštní existence."

„Jak to?" ptali jsme se. „Všichni, koho jsme zatím potkali, byli velice milí."

„Raději si dávejte pozor," stál si na svém předák doku. „Zbohatlíci si sem jezdí kupovat drogy. Nemůžete je minout, ulicí vedle doku jezdí jedno fáro za druhým. Za dva dolary tu seženete gram kokainu a za padesát centů krystal cracku. A trávu, tu tady prodávají po celých trsech!"

A opravdu, když se Robert jednou cestou z železářství ztratil a skončil ve slumu, který přiléhal k dokům, považovali ho místní za možného klienta a hned se k němu měli.

„Hej, *amigo*, nesháníš něco?“ volali na něj. „Pojď, ukážu ti, co mám!“

Každý den jsme tu vídali drahá auta. V drsné čtvrti s prašnými ulicemi a otevřenými stokami se nápadně vyjímala.

Vzhledem k tomu, že se suchý dok nacházel těsně vedle takto nebezpečné čtvrti, vypouštěli do něj každý večer dva velké, zuřivé psí hlídače. To znamenalo, že jsme večer nemohli z lodi ven, i když jsme třeba potřebovali na záchod. Uchýlili jsme se proto ke dvěma prázdným dvoulitrovým lahvím od Coca-Coly, a nakonec se ukázalo, že to bude nejlepší řešení i přes den – v doku byl totiž jen jeden záchod, který neměl sedátko a používali ho i všichni dělníci. Tara se s hlídacími psy naštěstí nikdy nesetkala, protože by ji spolkli jedním hltem. Večer jsme ji venčili v deset, těsně předtím, než se psi vypouštěli na noc, a ráno jsme vyráželi na procházku v šest, hned poté, co psy zase zavřeli. Tara to zvládala dobře a na rozdíl od nás vydržela celou noc!

Dokem často procházela i policie. Strážníci kontrolovali registrační čísla motorů a z žebříku ohmatávali trupy lodí, aby zjistili, jestli majitelé trochu neupravili čísla brusným papírem. Vyprávěli, že obchod s drogami tu jen kvete a že po vydařeném obchodu pašeráci často potopí lodě v zálivu, aby za sebou zametli stopy.

Po dlouhých dvaceti dnech na suchu měla *Deusa* konečně opravený motor a mohla se vrátit na vodu. S úlevou jsme odpluli do přístavu a suché doky nechali daleko za sebou.

Jednou ráno jsem zrovna seděla v lodním kokpitu a povídala si s kamarádkou, když Tara, která si hrála vedle mě na sedadle, náhle žuchla dolů na podlahu. Hlasitě vyštěkla a já si všimla, že se zachytila nožičkou o odtokovou mřížku, která pokrývala podlahu kokpitu.

„Pomoc!“ zavolala jsem na Roberta, který pracoval dole v podpalubí. „Pojď sem, rychle! Tara si asi zranila nohu.“

Robert vyběhl na palubu, vzal Taru do náručí a zkontroloval jí pravou zadní packu. Zdálo se, že je v pořádku, ale pro jistotu jsme se rozhodli, že fenku vezmeme do města k veterináři.